

X 1 1 B

Een Bijbelstudie van Br.Braaksma over Openbaring 4 en 5

De Opname van de Bruidsgemeente.DEEL II.

Voor ons echter heeft het eigenlijk geen bevestiging nodig, dat die Eén God is, de Almachtige, de Vader Zelf is, de Eeuwige Schepper.

Wij vinden dit dan ook duidelijk in Openb.11 vers 16: *"En de vierentwintig oudsten, die voor God op hun tronen gezeten waren, wierpen zich op hun aangezicht en aanbaden God"*.

Dit vinden wij nogmaals in Openb.19 vers 4: *"En de vierentwintig oudsten en de vier gieren wierpen zich neder en aanbaden God, die op de troon gezeten is"*.

Wij gaan nu terug naar Openb.4 vers 3: *"En die er op gezeten was(de Almachtige God), was van aanzien de diamant en sardius gelijk"*.

Johannes aanschouwt geen gedaante of gestalte, want de Schrift leert ons, dat God Geest is. Niet, dat Hij geen gedaante of gestalte zal hebben, maar geen schepsel kan Hem zien in Zijn werkelijke gestalte.

Dit zal eens voor de Gemeente beschoren zijn, maar nu nog niet, want Johannes kon Hem toen ook nog niet zien.

Als eens de Gemeente in heerlijkheid zal zijn, zal zij de Vader getoond krijgen door het Lam in Zijn volle heerlijkheid.

Waarom kunnen wij God niet zien?

Omdat God, zoals de Schrift zegt, een ontoegankelijk licht bewoont.

Dit wordt ook door deze edelsteen uitgedrukt.

Wij lezen in vers 3: *"En die erop gezeten was, was van aanzien de diamant gelijk"*.

De Heilige Geest laat Paulus zeggen(en dat drukt hetzelfde uit) in 1 Tim.6 vers 14-16: *"dat gij dit gebod onbevlekt en onberispelijk handhaaft tot de verschijning van onze HERE Jezus Christus(Zijn komst om de Gemeente weg te halen), welke te zijner tijd de zalige en enige Heerser zal doen aanschouwen, de Koning der koningen en de HERE der heren, die alleen onsterfelijkheid heeft en een ontoegankelijk licht bewoont, die geen der mensen gezien heeft of zien kan. Hem zij eer en eeuwige kracht! Amen"*.

Daarom kon ook Johannes Hem niet zien in een gedaante, maar hij drukt het uit in een aardse gelijkenis, wat wij vertaald hebben met diamant, maar in werkelijkheid staat er: "Een kristalhelder fonkelende, glanzende lichtsteen".

Het is een hel schitterend stralend licht en Paulus moet neerschrijven: *"Hij, die een ontoegankelijk licht bewoont"*.

Het zou te ver voeren om te laten zien, waarom de Gemeente straks in staat zal zijn dit te aanschouwen; maar ik kan u alleen dit zeggen: Allen, die hetzelfde Goddelijke licht in zich krijgen van deze God en Vader der lichten, die zullen straks in staat zijn het licht van God te verdragen.

Maar de engelen kunnen het niet hoewel zij ook lichtgestalten zijn, maar van een andere orde. Met deze eerste edelsteen wordt ons dus gezegd in een symbolische sprake, dat God een ontoegankelijk, verblindend, stralend licht is.

Er wordt nog een tweede edelsteen genoemd in vers 3: *"En die er op gezeten was, was van aanzien de diamant en sardius gelijk"*.

De sardius is ook een edelgesteente, die een donkerrode vuurgloed heeft.

Als zodanig vinden wij ook onze heerlijke God beschreven, b.v. in Hebr.12 vers 28 en 29:

"Laten wij derhalve, omdat wij een onwankelbaar koninkrijk ontvangen, dankbaar zijn en hierdoor God vereren op een Hem welbehaaglijke wijze met eerbied en ontzag, want onze God is een verterend vuur".

Hij is dus een ontoegankelijk licht, maar ook een verterend vuur, zodat voor Hem niets verborgen is.

God, die Zelf een ontoegankelijk licht is en dit licht bewoont, is dus een alles ontdekkend licht, waarvoor niets bedekt is.

Met het natuurlijke licht, dat wij hier hebben van de zon, dat ook van God gegeven is, kunnen wij alleen maar de buitenkant van elkaars stoffelijk lichaam zien, maar niet de ziel en geest van elkaar.

Er zijn andere lichtsoorten, die de medische wetenschap ter beschikking heeft, de röntgenstralen, die verder kunnen zien in ons lichaam, want zij kunnen diverse lichaamsdelen fotograferen; maar het licht van God gaat dwars door alles heen, niet alleen door het lichaam, maar ook door geest en ziel, want voor Hem is niets verborgen en staan wij naakt en openbaar.

Hij kan ook geen gemeenschap hebben met iets, dat zonde is.

Heilig, heilig, heilig is Hij, en daarom een verterend vuur.

Wij zouden nooit voor deze God kunnen verschijnen, al kleefde ons ook maar de minste zonde aan.

Dank daarom God voor deze volledige verlossing, die God ons gegeven heeft in Jezus Christus, want Hij zal ons aan de Vader voorstellen zonder vlek en zonder rimpel, omdat Hij dat alleen kan doen door Zijn offer en opstanding.

Zonder Hem kan niemand tot de Vader komen.

Gaat u het nu begrijpen?

Zelfs de heiligste onder de engelen kunnen niet zo verschijnen, of zij moeten hun aangezichten bedekken.

Jezus zegt: *“Niemand komt tot de Vader dan door Mij”*, en *“Ik ben de weg, de waarheid en het leven”*.

Wat een grote genadegave Gods heeft God ons geschonken in Zijn Zoon Jezus Christus.

Zijn bloed reinigt ons en Hij stelt ons rein voor de Vader, want straks zal Hij Zijn Gemeente aan de Vader voorstellen, zonder vlek en zonder rimpel.

Daarom zegt Jezus: *“Zonder Mij kunt gij niets doen”*.

Laten wij dan ook in Hem blijven, in Hem wandelen en met ons hart Hem onverdeeld toebehoren.

Hink niet op twee gedachten; iets van de Heer en iets van de wereld, die gaat snel voorbij en ligt onder de toorn van God.

Maar laten wij Jezus toebehoren met heel ons hart, met heel onze ziel en met heel ons verstand en met alles wat in ons is.

Er is geen zaliger leven, dan een overgegeven leven en een verloren zijn in Christus.

Dit wordt door deze twee edelgesteenten uitgedrukt.

Maar het laat ons ook nog iets zien van de toekomstige bedeling, waarvan deze troon spreekt. Dit is iets wonderlijks, zoals het hele Woord wonderlijk is.

Als Johannes hier neerschrijft in vers 3: *“En die er op gezeten was, was van aanzien de diamant en sardius gelijk”*, dan hebben wij allereerst gezien, dat die stenen het wezen van God uitdrukken in het ontoegankelijke licht en het verterende vuur.

Maar deze twee edelgesteenten kwamen ook voor in de borstlap van de hogepriester.

Nu was het eerste edelgesteente, de diamant(en dat vinden wij niet direct in de Bijbel, maar dat hebben oude Bijbelvorsers en kenners van het Jodendom onderzocht) en nu blijkt dat op die diamant de naam Ruben stond, terwijl op de sardius de naam van Benjamin stond.

Nu gaat dit een veel diepere betekenis krijgen, want wat betekenen deze namen?

Ruben betekent: “Zie, mijn Zoon” of “zie, de Zoon”. En Benjamin betekent: “De Zoon Mijner rechten”.

God gaat daar het recht van Zijn Zoon opeisen, en dat is de nieuwe bedeling, waarin God Zijn vijanden onder Zijn voeten zal leggen. Dit drukt het nieuwe karakter uit, waar het om gaat vanaf Openb.4 vers 1.

God gaat de rechten aan Zijn Zoon geven.

In deze tijd van de genadebedeling, zegt Hij: *“Zit aan Mijn rechterhand, totdat Ik uw vijanden zal zetten tot een voetbank van uw voeten”*, en dit “totdat” begint hier in Openb.4.

Het is de vervulling van hetgeen in de profetieën van het Oude Testament staat.

In Psalm 2, de Messiaanse koningspsalm lezen wij: *“Waarom woelen de volken en zinnen de natiën op ijdelheid”?*

Zien wij dit vandaag niet? Is er nog een volk, waar geen oproer of revolutie is?

Zelfs in ons rustige Nederland is het afgelopen met de rust.

“De koningen van de aarde scharen zich in slagorde, en de machthebbers spannen samen tegen de HERE en Zijn Gezalfde. Laat ons hun banden verscheuren en hun touwen van ons werpen”.

Ziet u het niet?

Stuk voor stuk breekt men vandaag al de wetten van God, want men wil zelf God zijn.

Wij haalden al eens het boek aan, dat in 1963 geschreven is door een Amerikaanse journalist van Duitse afkomst, die Amerika door en door kent en van de Amerikaanse regering toegang verkregen heeft tot alle grote laboratoria.

Hij heeft hierover een boek geschreven, waarin hij moet zeggen, dat Amerika, dat zogenaamd voor de vrijheid en voor de democratie strijdt, en niet is voor verovering van andere landen, in werkelijkheid echter de meest eerzuchtige natie is, die er ooit geweest is.

Het gaat er bij de Amerikanen niet meer om werelddelen te veroveren, zelfs niet om de aardbol, maar om de troon van God te veroveren.

Want stuk voor stuk wordt in hun laboratoria klaargemaakt, hoe men God alles uit handen kan nemen.

Het gaat om de troon van God, maar wij lezen in vers 4: *“Die in de hemel zetelt, lacht; de Heer spot met hen”.*

Inderdaad!

Zij gaan er prat op, dat men nu al muizen zo groot als katten kan maken, en zo wil men een nieuwe mens maken, die een geweldige intelligentie heeft en in alles al volmaakt is, een betere Adam dan God geschapen heeft.

Ja, men durft heel wat te zeggen!

Men kan wel muizen maken als katten, maar men zal straks mensen maken als demonen!

Het is hun al gelukt, om buiten de moeder om een mensje te verwekken, dat zes weken geleefd heeft.

Dit alles is door en door demonisch.

Bezint u daarom op de tijd, waarin wij leven!

De Gemeente zal spoedig weggenomen worden, want God zál ingrijpen.

Want wat staat er? *“Die in de hemel zetelt lacht, de HERE spot met hen. Dan spreekt Hij tot hen in Zijn toorn”.*

Die gáát komen en dat begint bij Openb.4.

Maar Gods toorn zal niet kunnen komen, zolang de Gemeente op aarde nog is, want wij zijn niet gesteld tot toorn, maar tot het verkrijgen van zaligheid, zegt Paulus in 1 Thess.5 vers 9.

De Gemeente is nog de kerk, waarop deze wereld drijvende blijft.

Wee, als die verachte Gemeente, die ouderwetse bekrompen mensen, die aan de Bijbel vasthouden, weggenomen zijn, want door hen kan de wereld nog ademen.

De toorn van God kan nooit komen, zolang Zijn kinderen, de gehoorzamen in Christus, hier zijn, wat duidelijk staat in 1 Thess.1 vers 9 en 10: *“Want zelf verhalen zij van ons, hoe wij bij u ontvangen zijn en hoe gij u van de afgoden tot God bekeerd hebt, om de levende en waarachtige God te dienen, en uit de hemelen Zijn Zoon te verwachten, die Hij uit de doden opgewekt heeft, Jezus, die ons verlost van de komende toorn”.*

Ik heb u erop gewezen, dat er in Openb.4 staat, dat dit de dingen zijn, die nog geschieden moeten.

Die toorn gaat komen, en wij hebben al gezien, dat, als God en de Christus gaat rechten, Hij dit niet eerder kan doen, dan dat de Gemeente daar in de troon is, want God heeft Zichzelf vastgelegd in Zijn Woord en beloften, dat de heiligen de wereld en ook de engelen zullen oordelen.

Dit kan dus niet eerder gebeuren, of de Gemeente moet bij Hem in de troon zijn.

Nu komen wij terug bij het edelgesteente in vers 7-9A van Psalm 2: *“Ik wil gewagen van het besluit des Heren: Hij sprak tot mij: Mijn Zoon zijt gij, Ik heb u heden verwekt. Vraag Mij en Ik zal volken geven tot uw erfdeel, de einden der aarde tot uw bezit. Gij zult hen verpletteren met een ijzeren knots”*.

Dat komt in Openb.4. Daarom de eerste edelsteen, die betekent: *“Zie, de Zoon”*.

Dit komt ook in deze Psalm 2 uit in vers 12: *“Kust de Zoon, opdat hij niet toorne, en gij onderweg niet te gronde gaat, want zeer licht ontbrandt Zijn toorn. Welzalig allen, die bij Hem schuilen”*.

Dit is een profetisch woord, dat in Openb.4 in vervulling gaat.

Psalm 72 begint met het spreken over de heerschappij van Christus als Koning over deze aarde: *“O God, verleen de koning uw recht, en uw gerechtigheid de Zoon des konings”*.

In de woorden: *“Verleen de Koning uw recht”*, kunnen wij denken aan die twee edelstenen: *“Zie, de Zoon; en de Zoon Mijner rechter”*.

Nu komen wij tot het volgende gedeelte in Openb.4 vers 5: *“En van de troon gingen bliksemstralen, stemmen en donderslagen uit”*.

Hier zien wij het karakter van deze troon, die er nu nog niet is, want het is nu nog de genadetroon; maar zodra de Gemeente opgenomen wordt, en die troon daar zijn plaats en vorm krijgt, dan gaan er van die troon bliksemstralen, stemmen en donderslagen uit.

Dit betekent gramschap, toorn, gerichten en oordelen van God. Bliksemstralen, stemmen en donderslagen zijn door heel de Bijbel heen, het zinnebeeld van gerichten en oordelen.

In Ex.9 vers 27 en 28 lezen wij: *“Toen liet Farao Mozes en Aaron ontbieden, en zei tot hen: ik heb ditmaal gezondigd, de HERE is rechtvaardig, maar ik en mijn volk zijn schuldig. Bidt tot de HERE; de donderslagen Gods en de hagel zijn te erg. Dan zal ik u laten gaan, gij behoeft niet langer te blijven”*.

God deed in de tien plagen tien oordelen over Egypte komen, en hier ontbrandde Zijn toorn in donderslagen en bliksem over het land, zodat Farao moest erkennen, dat dit het rechtvaardig oordeel van God was.

Ook in 1 Sam.7 vers 10 lezen wij, hoe de Filistijnen oprukken tegen Israël, maar dat Samuël had gezorgd, dat de zonde van Israël verzoend was door het offer, en dan zien wij, hoe God Zijn toorn richt tot deze Filistijnen, die Israël wilden aanvallen en vernietigen: *“Terwijl Samuël bezig was het brandoffer te brengen, rukten de Filistijnen op ten strijde tegen Israël. Maar de HERE deed te dien dage machtig de donder rollen over de Filistijnen en bracht hen in verwarring, zodat zij tegen Israël de nederlaag leden”*.

Wij zien hier, dat God de donder gebruikt als middel om de vijanden in verwarring te brengen en te vernietigen, en Zijn volk te bevrijden.

Dat zal de komende bedeling worden.

Maar ook als Israël zondigt, lezen wij, hoe God over hen de donderslagen laat komen.

Dit zien wij in 1 Sam.12 vers 16-19, toen Israël een koning begeerde evenals de heidenen, waarmee zij niet Samuël verwierpen, maar God: *“Blijft nu nog staan(dat zegt Samuël tegen Israël), en ziet dit geweldige, dat de HERE voor uw ogen doen zal. Is het nu niet de tijd van de tarweoogst? Ik zal tot de HERE roepen, dat Hij donderslagen en regen geve. Weet dan en ziet, dat het kwaad groot is, dat gij in de ogen des Heren gedaan hebt door voor u een koning te vragen. Toen riep Samuël tot de HERE, en de HERE gaf op die dag donderslagen en regen, zodat het gehele volk zeer bevreesd werd voor de HERE en voor Samuël”*.

Dank God ook voor de komende dag van de wraak.

Wij hebben dikwijls een heel verkeerd beeld van wraak; want voor ons heeft het de betekenis, dat men zich nu eens lekker op de vijand kan botvieren, maar dat is niet zo bij God.

Het woord voor wraak in het Hebreeuws betekent: “recht gaan doen” en daar schreeuwt de hele wereld om.

Zo vinden wij, hoe van de troon in Openb.4 vers 5 bliksemstralen, stemmen en donderslagen uitgaan. Het is dus kennelijk een gerichtstroon, vanwaar de oordelen en de toorn van God uitgaan.

Wij vinden nog iets, dat er bij hoort in vers 3b: *“en een regenboog was rondom de troon, van aanzien de smaragd gelijk”*.

De regenboog is het teken van Gods genadeverbond met de volkenwereld.

Nadat de zondvloed geweest was, die alle mensen had doen omkomen, behalve Noach en de zijnen, richt God met Noach het Noachitische verbond op, waarin God belooft, dat Hij nooit meer de volledige volkenwereld zal ombrengen door een zondvloed.

Als teken daarvoor stelt God de regenboog en Hij zegt, dat Hij dit verbond zal gedenken, als Hij de regenboog ziet.

Hier komen wij nog tot een dieper wezen van de komende bedeling.

Die regenboog zal rondom de troon zijn, zodat God steeds die boog zien zal, en dat verbond met Noach steeds zal gedenken.

Dit is iets wonderlijks, want zouden van deze troon slechts bliksemstralen, stemmen en donderslagen uitgaan, dan zou er niets van deze wereld overblijven.

Maar dank God, dat Hij met die regenboog tot de wereld spreken zal van Zijn genade en barmhartigheid, opdat diegenen, die nog vatbaar zijn voor bekering nog tot bekering zullen komen; maar zij, die zich in alles zullen verharderen, definitief zullen omkomen.

Wij lazen juist, toen de donderslagen over Israël kwamen, Israël ging beven voor God.

Maar vandaag leven wij in een wereld, waarin de mensen lachen en spotten om Gods genade en liefde.

En daarom zal God met toorn gaan spreken, en menigeen zal, als zij te doen krijgen met de heiligheid van God, van schrik en beving bevangen worden en tot bekering komen.

Dit is het geweldige doel, dat God voor ogen heeft in deze dag van de wraak, want Hij zal recht gaan doen.

In het komende tijdperk, dat wij nu behandelen, in Openb.4 en 5, is God er niet om te doen, de hele wereld te vernietigen, maar opdat er velen daaruit nog tot bekering zullen komen.

Dit zien wij ook in het profetische Woord in Jes.26 vers 9, dat nog in vervulling moet gaan:

“Van ganser harte verlang ik naar U in de nacht(over de wereld zal de nacht van Gods toorn zijn), ja, uit het diepst van mijn gemoed zoek ik U; want wanneer uw gericht op de aarde zijn, leren de inwoners van de wereld gerechtigheid”.

Nú is dat nog niet!

Ik ben blij voor elke straatprediking, die nog gehouden wordt, maar het zijn er zo weinig, die daar nog gehoor aan geven.

De mens beeft niet meer voor God, omdat God nu zwijgt en Zich inhoudt. Men bidt voor een opwekking, maar er komt geen opwekking, want nu is de Geest bezig de Gemeente klaar te maken.

Een opwekking baat niet meer, want de mensen verstaan geen heiligheid. Natuurlijk zijn wij dankbaar voor wat er gebeurt; maar hebben zij een heilig leven, die in de grote campagnes tot bekering komen? Welnee!

Er komen wel mensen tot bekering, maar niet tot waarachtige wedergeboorte.

Dit is relatief zeer gering, omdat men niet beeft voor de heilige God; maar dit gaat wel komen in de komende bedeling.

En de Gemeente moet bidden, dat dit spoedig zal komen.

Wij zien, dat de overheden van vele landen geen raad meer weten met de toestanden van vandaag.

Horen wij dit niet in Jes.26 vers 9: *“Wanneer uw gericht op de aarde zijn, leren de inwoners van de wereld gerechtigheid”.*

Is dat niet belangrijk?

Al wordt aan de goddelozen nu genade bewezen, toch leren zij geen gerechtigheid, maar dán zal men dat wél leren!

In Jes.61 lezen wij in vers 1: *“De Geest des Heren Heren is op Mij, omdat de HERE Mij gezalfd heeft(Christus); Hij heeft Mij gezonden om een blijde boodschap te brengen aan ootmoedigen, om te verbinden gebrokenen van hart, om voor gevangenen vrijlating uit te roepen en voor gebondenen opening van de gevangenis; om uit te roepen een jaar van het welbehagen des Heren”.*

Toen de HERE Jezus dat gelezen had in de synagoge in Nazareth, zoals wij vinden in Luc.4

vers 21, sloot Hij daar het boek, en hield midden in een zin op. Hij zegt dan: *“Heden is dit Schriftwoord voor uw ogen vervuld”*.

Dit Schriftgedeelte is vervuld bij de eerste komst van Christus, en de genadetijd, waarin wij nu leven, de dag van het heil is daar ook het bewijs van.

God had Hem gezonden als de Gezalfde: *“De Geest des Heren Heren is op Mij om een blijde boodschap te brengen”*, en dat is het evangelie!

Wij leven nu nog steeds in dit jaar van het welbehagen des Heren.

Maar dan gaat het verder, want wat volgt er, als het jaar van het welbehagen des Heren voorbij is?

Jes.61 vers 2b: *“En een dag van de wraak van onze God”*.

Toen Jezus hier op aarde was, sloot Hij het boek precies vóór dit gedeelte, omdat dit Schriftwoord toen voor hen nog niet vervuld werd; maar pas als de Gemeente opgenomen is, dan zou Jezus het boek weer kunnen openen en verder kunnen lezen: *“En een dag van de wraak van onze God”*.

Dan zou Hij kunnen zeggen: *“Heden wordt dit Schriftwoord in uw oren vervuld”*.

Waar dient die dag van de wraak dan toe?

Tot een algehele vernietiging? Nee: *“Een dag van de wraak van onze God; om alle treurenden te troosten, om over de treurenden van Sion te beschikken”*.(Jes.61 vers 2b en 3).

Dit geldt allereerst voor het herstel van Israël, want door de dag van de wraak wordt Israël wakker en zal als natie tot wedergeboorte komen. Ken de Schriften!

Ditzelfde vinden wij in Jes.63 vers 1-4 in een profetie, die nog geheel vervuld moet worden:

“Wie is het, die van Edom komt, in helrode klederen van Bozra, die daar praalt in zijn gewaad, fier voortschrijdt in zijn grote kracht? Ik ben het(de HERE Jezus), die in gerechtigheid spreek, machtig om te verlossen”.

Wij zien Hem dan heel anders dan wij Hem nu kennen.

Hij komt dan in helrode klederen, terwijl wij Hem kennen in Zijn gestalte van een lam.

Dan is er de vraag van de profeet in vers 2: *“Waarom is dat rood aan Uw gewaad, en zijn uw klederen als die van iemand die de wijnpers treedt? Ik heb de pers alleen getreden en van de volken was niemand bij Mij, Ik trad hen in Mijn toorn en vertrad hen in Mijn grimmigheid; toen spatte hun bloed op mijn klederen en ik bezoedelde mijn ganse gewaad. Want een dag van wraak had Ik in de zin”*.

Het is voor sommigen moeilijk te begrijpen, dat de HERE Jezus, die wij kennen als altijd even lankmoedig, geduldig en ootmoedig, een wreker gaat worden.

Toch is het zo!

Het is dezelfde Heer en dat hoort ook bij Gods gerechtigheid.

Het hoort echter niet in onze bedeling thuis, want de Geest van Christus, die nu in onze harten is, zegt: *“Bidt voor uw vijanden en zegent, wie u vervloeken”*.

Dit blijft echter niet zo.

Waar leidt die dag van de wraak toe?

De Schrift zegt in vers 4: *“Want een dag van wraak had Ik in de zin en het jaar van mijn verlossing was gekomen”*.

O, wat geweldig!

De dag van de wraak is tevens de verlossing voor Gods volk, zoals wij nog nader uit het Woord zullen zien.

Wij begrijpen nu, wat de regenboog inhoudt, die rondom de troon is.

Nu vinden wij in Openb.4 vers 3b geschreven staan: *“En een regenboog was rondom de troon, van aanzien de smaragd gelijk”*.

Het is niet de natuurlijke regenboog, die wij in de wolken zien, die alle kleuren draagt; maar wij zien, hoe in deze boog één kleur overheerst, de smaragd, die een zachte groene kleur heeft.

Wat betekent dat?

Dat zachte groen is het symbool van de hoop en van genade.

Elk gericht, dat van God uitgaat in bliksemstralen, dus als een verterend vuur, passeert die regenboog, en wordt wonderbaar door die zachte groene glans getemperd.

Dit is een spraak, want het wil zeggen, dat elk gericht, dat uitgaat zó getemperd wordt, dat het

niet direct de vernietiging van de zondaar brengt, maar dat die zondaar nog tot inkeer kan komen.

Groen is altijd de kleur van de hoop en het is ook voor het oog verdraaglijk. De sardius echter heeft een verblindende lichtglans als een vuur, en de diamant is een glanzend licht, maar de zachte glans van de smaragd daar omheen, maakt het verdraaglijk; en dat zal ook nodig zijn, want Jezus zegt zelf, als Hij spreekt van deze dag van de wraak over deze wereld, dat geen vlees behouden zal blijven, indien God die tijd niet zou verkorten.

Dit geldt niet voor de Gemeente, want zij is dan al weggenomen en in de troon.

Jezus zegt in Matth.24 vers 16 en 17: *“wie in Judea zijn, vlieden naar de bergen. Wie op het dak is, ga niet naar beneden om zijn huisraad mede te nemen”*.

Daar spreekt Hij van de mogelijkheid tot ontkoming.

Het is God er niet om begonnen, dat de zondaar verloren gaat, maar dat hij nochtans tot inkeer komt en tot berouw, en het heil nog aangrijpt.

Dit wordt ons getoond vanaf Openb.6, als de eerste gerichten uitgaan, door het openen van de eerste zegels.

Dat ziet en beschrijft Johannes, en als wij dit lezen, slaat de schrik om ons hart over wat er met deze arme wereld gaat gebeuren, maar dan laat God ook een schare zien, die niemand tellen kan, die uit de grote verdrukking komt.

Dank God voor die grote verdrukking!

Want als God die dag van de wraak niet zou houden, zou geen mens meer tot bekering komen. Deze wereld wijst de genade, zoals die nu door God aangeboden wordt, af, maar door de grote verdrukking komt er nog een grote wereldoogst, die niemand tellen kan.

O God, wat Gij doet is altijd goed en altijd recht!

Als God langer zou zwijgen, zouden allen omkomen.

Hij móet gaan toornen, opdat er nog velen tot bekering komen.

Ik zou het onder het volgende beeld willen weergeven: een chirurg zal, als er een zweer in het lichaam is, zolang mogelijk trachten het te genezen met medicijnen; maar als hij ziet, dat door langer wachten het hele lichaam aangetast wordt, en geen genezing meer mogelijk zal zijn, dan moet hij het mes nemen en dat lichaamsdeel amputeren, ter wille van de andere lichaamsdelen, want anders komt alles om.

Dat is de dag van de wraak.

God ziet, dat deze wereld volledig naar de ondergang zal gaan, als Hij langer zou zwijgen.

Hij moet het mes er in zetten om het rotte gezwel er uit te snijden, opdat de anderen nog door schrik tot bekering komen.

Ook dat is de liefde en de wijsheid van God. Laten wij onze tijd verstaan, want dan zien wij ook om ons heen, dat de tijd rijp is, ja, meer dan rijp.

Nu wil ik u erop wijzen, dat, als er in de Schrift sprake is van Gods toorn, dat dit altijd in verband gebracht wordt met Zijn heilige tempel, want Hij heeft Zijn troon in de heilige tempel.

Dit is natuurlijk niet de aardse, maar de hemelse tempel.

Hierover vinden wij in Jes.6 vers 1 het volgende: *“In het sterfjaar van koning Uzzia zag ik de HERE zitten op een hoge en verheven troon en Zijn zomen vulden de tempel”*.

Troon en tempel. En in Habakuk 2 vers 20: *“Maar de HERE is in Zijn heilige tempel. Zwijg voor Hem, gij ganse aarde”!*

In Micha 1 vers 2 staat: *“Hoort, gij volken allemaal; merk op, gij aarde en haar volheid, opdat de HERE HERE getuige zij tegen u, de HERE uit Zijn heilige tempel”*.

Wij zien, dat troon en tempel bij elkaar horen.

Als God aan Mozes de opdracht geeft, dat het volk Israël Hem een heiligdom zal maken, de tabernakel, zegt de HERE: *“Maak Mij een heiligdom, opdat Ik in het midden van u kan wonen”*.

God wilde in het midden van Israël wonen, en daartoe moest de tabernakel gebouwd worden, die een heiligdom voor de HERE zou zijn, waar Hij zou kunnen tronen tussen de cherubs van de heerlijkheid in het heilige der heiligen op het grote verzoendeksel, want daar zou God met hen samenkomen.

Daar was Zijn troon.

Nu staat er nadrukkelijk, dat de kinderen Israëls dit moesten maken naar het voorbeeld, dat de HERE aan Mozes toonde op de berg.

Het is dus een afbeelding van de hemelse dingen.

Dit vinden wij ook staan in Hebr.8 vers 1 en 2: *“De hoofdzaak van ons onderwerp is, dat wij zulk een hogepriester hebben, die gezeten is ter rechterzijde van de troon der majesteit in de hemelen, de dienst verrichtende in het heiligdom, in de ware tabernakel, die de HERE opgericht heeft, en niet een mens”*.

Ook hier troon en heiligdom. Hier zien wij de troon, die nu nog de genadetroon is, totdat de Gemeente weggenomen zal zijn, en dan zal de plaats, de vorm en de werking van die troon anders worden, zoals het reeds uiteengezet is.

Gods troon is dus in het heiligdom.

De kinderen Israëls en Mozes moesten de tabernakel maken als een afbeelding van het hemelse, waarin de priesters dienst moesten verrichten, blijkens de Godsspraak, die Mozes ontving.

Wij zien, dat Jezus Christus, als onze grote Hogepriester daar in de troon is en dienst doet in het ware, hemelse heiligdom.

Welnu, als de Gemeente opgenomen wordt in Openb.4 en voor die troon komt, dan kan het niet anders, of wij moeten daar ook het heiligdom vinden.

Dit staat in Openb.11 vers 19: *“En de tempel Gods, die in de hemel is, ging open”*.

Ik wijs u er op, dat het boek de Openbaring van heerlijkheid tot heerlijkheid gaat, want daar is die dag van de wraak voor.

De dag van de wraak begint met een geopende deur naar de hemel voor de Gemeente, waar een geopende tempel is, en aan het einde van de dag van de wraak, een geopende hemel, als Christus met Zijn Gemeente daar uitkomt op de aarde.

Het gaat nu om deze tempel.

Dan moeten wij daar ook het koperen brandofferaltaar vinden.

En dat vinden wij daar ook in Openb.8 vers 3A: *“En er kwam een andere engel, die met een gouden wierookvat bij het altaar ging staan”*.

Als er in Gods Woord sprake is van het altaar, dan is dat altijd een afbeelding van het kruis. Ook in de hemel is dus een altaar.

En dat lezen wij ook in Openb.6 vers 9: *“En toen Hij het vijfde zegel opende, zag ik onder het altaar de zielen van hen, die geslacht waren om het Woord van God”*.

Ja, waarom zijn zij daar?

Op dat altaar moest immers het offer gebracht worden en dit offer bestond hier uit de martelaren, want het bloed was altijd onder het altaar.

Daarom vinden wij ook die zielen onder het altaar, want de ziel is met het bloed verbonden.

Nu moeten wij ook het tweede altaar vinden, dat voor Gods troon staat, dat genoemd wordt het gouden reukofferaltaar.

Dit vinden wij ook in Openb.8 vers 3: *“En er kwam een andere engel, die met het gouden wierookvat bij het altaar ging staan, en hem werd veel reukwerk geschonken om het te geven met de gebeden van alle heiligen op het gouden altaar voor de troon”*.

Ziet u waar wij hier in het boek de Openbaring mee te doen krijgen?

Dan gaat het u langzaam duidelijk worden, en komen wij niet tot allerlei dwaze uitleggingen.

Wat moeten wij dan nog meer vinden?

Daar stond ook de ark, en die vinden wij in Openb.11 vers 19: *“En de tempel Gods, die in de hemel is, ging open en de ark van Zijn verbond werd zichtbaar in zijn tempel”*.

Als het voorhangsel openging, zag men de ark.

Maar hier hebben wij het ware heiligdom, de tempel Gods, waar God in troont. En wat moet er nog meer gevonden worden?

De kandelaar met de zevenvoudige lamp, die wij vinden in Openb.4 heel duidelijk in vers 5b: *“En zeven vurige fakkels brandden voor de troon; dit zijn de zeven Geesten Gods”*.

Dáár waren het zeven lampen, en hier zeven vurige fakkels.

Nu was er ook in de tabernakel het wasvat; in de tempel van Salomo was het een koperen zee, maar hier is het een glazen zee als kristal gelijk.

Dit vinden wij in Openb.4 vers 6: *“En voor de troon was als een glazen zee, kristal gelijk”*.

Waar gaat het nu om?

Als Johannes opgetrokken is in de hemel en daar voor de troon komt, dan komt hij tevens in de tempel van God, de hemelse tempel.

Dat wil zeggen, dat, als de Gemeente straks ook opgenomen wordt van deze aarde, dat zij dan ook voor de troon, en dus ook in de tempel van God komt.

Wat is de tempel van God?

Dat is het huis van God. God woont in Zijn heilige tempel, zegt de Schrift.

Wij willen nu stuk voor stuk de rijke erfenis gaan zien, die voor ons in de hemelen is weggelegd; en het eerste deel van de belofte voor het ontvangen van de erfenis, ziet u nu in vervulling gaan.

Welke? In Ef.2 vers 18 en 19: *“Want door Hem(Jezus) hebben wij beiden (gelovigen uit de Joden en de heidenen) in één Geest de toegang tot de Vader. Zo zijt gij(Gemeente) dan geen vreemdelingen en bijwoners meer, maar medeburgers der heiligen en huisgenoten Gods”*.

Nú in het geloof, maar als de Gemeente opgenomen is in werkelijkheid.

Dan zien wij de vervulling van wat Jezus zegt in Joh.14 vers 2: *“In het huis Mijns Vaders zijn vele woningen, want Ik ga heen om u plaats te bereiden; wanneer Ik heengegaan ben en u plaats bereid heb, kom Ik weder en zal u tot Mij nemen, opdat ook gij zijn moogt, waar Ik ben”*.

Dat is in het huis, in de heilige tempel om de troon.

Nu gaan wij vanuit de troon naar het volgende, wat wij lezen in Openb.4 vers 4: *“En rondom de troon waren vierentwintig tronen, en op die tronen waren vierentwintig oudsten gezeten, in witte klederen gekleed en met gouden kronen op hun hoofden”*.

Johannes ziet daar de troon, die het middelpunt van alles vormt, het hoogste, en daar omheen nog 24 tronen, waarop de 24 oudsten gezeten zijn.

Wie zijn deze oudsten?

De Schrift verklaart zichzelf! Oudsten worden in de hele Schrift, zowel in het Oude als in het Nieuwe Testament, de vertegenwoordigers van het volk van God genoemd, en het zijn altijd mensen. Nooit wordt het woord “oudsten” gebruikt voor engelen of voor enig ander schepsel. Israël had zijn oudsten en ook de Gemeente heeft haar oudsten.

Deze 24 oudsten bestaan dus uit mensen, maar wat voor mensen?

In Openb.5 vers 8 en 9 vinden wij het volgende: *“En toen het(het Lam) de boekrol nam, wierpen de vier dieren en de vierentwintig oudsten zich voor het Lam neder, hebbende elk een citer en gouden schalen vol reukwerk; dit zijn de gebeden der heiligen. En zij zongen een nieuw gezang, zeggende: Gij zijt waardig de boekrol te nemen en haar zegels te openen; want Gij zijt geslacht, en Gij hebt hen(in het Grieks staat ons) voor God gekocht met uw bloed, uit elke stam en taal en volk en natie”*.

Het is klaar en duidelijk, dat het woord “oudsten” in de Schrift altijd gebruikt wordt voor die mensen, die in een bijzondere dienst staan, voor het volk van God, en daarbij ook het volk van God vertegenwoordigen.

Deze oudsten zijn verloste mensen, verlost door het bloed van het Lam. Dit kan ook niet anders, want het bestaat niet, dat een mens voor de troon van God kan komen, als hij niet eerst verlost geworden is door het bloed van het Lam.

In welke hoedanigheid zijn deze verlost door?

In Openb.4 vers 4 staat: *“En rondom de troon waren vierentwintig tronen en op die tronen waren vierentwintig oudsten gezeten, in witte klederen gekleed en met gouden kronen op hun hoofden”*.

Het witte kleed is altijd het beeld van het opstandingslichaam.

Deze oudsten zijn dus niet alleen verlost, maar zij hebben ook het opstandingslichaam ontvangen.

Ja, zij zijn een deel van de Gemeente, die weggenomen is, die Johannes hier ziet als 24 oudsten.

Zij hebben ook gouden kronen op hun hoofden.

Nu wordt ons nergens in het nieuwe Testament geleerd, dat verlost kinderen Gods loon en kroon ontvangen, vóórdat Jezus komt.

Niet één gelovige in Christus, niet één lid van Zijn Gemeente, -of het nu een apostel Paulus of Petrus is-, ontvangen nu geen loon en kroon, maar pas als Jezus Zijn Gemeente weggehaald heeft.

Eerst ontvangt de Gemeente in haar geheel het opstandingslichaam, het verheerlijkte lichaam, en dan wordt zij gekroond en krijgt loon.

Paulus zegt: "*Op die dag wacht mij een kroon*".

Maar vandaag is ook hij nog niet gekroond; wel zijn zijn geest en ziel bij Christus in het Paradijs, maar hij heeft het verheerlijkte opstandingslichaam nog niet en is ook nog niet gekroond.

Wij zien dus hier het bewijs, dat de Gemeente in Openb.4 opgenomen is, want deze oudsten hebben het witte kleed, het verheerlijkte opstandingslichaam, en zij hebben ook loon en kroon ontvangen.

Jezus zegt immers dat het loon pas daarna komt?

In Openb.3 vers 11 zegt Hij: "*Ik kom spoedig; houdt vast wat gij hebt, opdat niemand uw kroon neme*"

Dit roept Hij nog weer eens in de afsluiting van dit boek in Openb.22 vers 12: "*Zie, Ik kom spoedig en mijn loon is bij Mij, om een ieder te vergelden*".

Ieder krijgt dus pas loon, als Jezus weerkomt, en niet eerder.

Wij zien, dat deze 24 oudsten een bepaalde groep van de Gemeente zijn.

Het zijn verlost, die het opstandingslichaam ontvangen hebben en daar gekroond zitten.

Maar zijn dit er dan maar 24?

Nee, want dat horen wij al uit het lied.

In Openb.5 zingen zij immers in vers 9: "*En zongen een nieuw gezang zeggende: Gij zijt waardig de boekrol te nemen en haar zegels te openen; want Gij zijt geslacht en gij hebt ons voor God gekocht met Uw bloed, uit elke stam en taal en volk en natie*".

Dat zijn er veel meer dan 24. Vierentwintig is dus een symbolisch getal.

Dit is volkomen in overeenstemming met Gods plan.

In het boek Kronieken vinden wij, hoe David van God aanwijzingen kreeg, hoe Salomo de tempel moest bouwen, en hoe de orde van de dienst in die tempel moest zijn.

Dit vinden wij in 1 Kron.28 vanaf vers 11: "*Toen gaf David aan zijn zoon Salomo het ontwerp van de voorhal met de daarbij behorende gebouwen, schatkamers, bovenvertrekken en binnenzalen, en van het vertrek voor het verzoendeksel; ook het ontwerp van alles, wat hij in zijn geest had bedacht: voor de voorhoven van het huis des Heren, voor alle vertrekken in het rond, voor de schatkamers van het huis Gods en voor die van de geheiligde voorwerpen(nu komt een belangrijk gedeelte, waar het om gaat), voor de afdelingen van de priesters en van de Levieten, voor al het dienstwerk in het huis des Heren*".

Dit had David zelf niet bedacht, maar wij vinden in vers 19, dat David zegt: "*Alles staat in een geschrift, ontvangen uit de hand des Heren, waarin Hij mij onderrichtte aangaande de gehele uitvoering van het ontwerp*".

Daar hoort ook bij, wat wij in vers 13 lezen: "*De afdelingen der priesters en der Levieten voor alle dienstwerk in het huis*".

Nu staat er 1 Kron.24 en 25, dat er duizenden priesters waren, die tot de priesterdienst geheiligd waren, die dus dienst moesten doen in deze tempel, maar daar niet allen tegelijk konden dienen; want de dienst moest dag en nacht doorgaan.

Toen moest naar de ordening van God David deze duizenden priesters onderbrengen in 24 orden, zodat er steeds van elke orde één in de tempel aanwezig was.

Gaat u het zo begrijpen?

Van elke orde was er altijd één aanwezig voor het aangezicht van God om te dienen, en dat zijn die 24 oudsten, die dus een geweldig aantal vertegenwoordigen.

Wij weten b.v., hoe de vader van Johannes de Doper tot de priesterorde van Abia behoorde, en door het lot aangewezen was om in de tempel te dienen in zijn dagorde.

En wat hebben wij juist in Openbaring gezien?

Wij hebben gezien, dat de troon in de tempel van God staat, en alle voorwerpen hebben wij daar ook gevonden: twee altaren, de ark van het verbond, de kandelaar, de glazen zee, en dan moeten er dus ook priesters zijn.

Welnu; dat zijn die 24 oudsten, die om de toon zitten, want de Gemeente is geroepen om priesters te zijn voor God.

Hier zien wij dus het tweede deel van ons heerlijk erfdeel in vervulling gaan.

Wij zullen huisgenoten Gods zijn en eeuwig priesters voor God.

Maar in 24 dagorden ingedeeld. Dat komt in Openb.5 duidelijk uit, want wij lezen in vers 8: *"En toen het de boekrol nam, wierpen de vier dieren en de vierentwintig oudsten zich voor het Lam neder, hebbende elk een citer en gouden schalen vol reukwerk; dit zijn de gebeden der heiligen"*.

Hier zien wij hun priesterdienst, maar zij hebben daarnaast elk ook nog een citer.

Als wij teruggaan naar 1 Kron.25 vers 1: *"Voorts zonderden David en de legeroversten tot de dienst af de zonen van Asaf, Heman en Jeduthun, die profeteerden bij het spel van citers, harpen en cimbalen"*.

Wij lezen verder, dat zij in 24 orden ondergebracht zijn.

Wij vinden dus 24 orden, die de priesterdienst verrichtten en 24 orden, die God loofden en prezen bij citers en harpen. Wat een heerlijkheid!

En zo lezen wij, hoe zij het nieuwe gezang zingen in Openb.5 vers 9 en 10.

Toch is dit niet de hele Gemeente: het zijn de oudsten, en dat wil zeggen, dat het diegenen zijn, die bijzonder door God zijn geroepen om te leren, te profeteren, te onderwijzen.

Dat zullen zij ook in de eeuwigheid doen, want steeds als Johannes iets moet weten, wat hij niet weet, is het de oudste, die het hem zegt.

Zie maar in Openb.7 vers 13: *"En één van de oudsten antwoordde en zeide tot mij: Wie zijn dezen, die bekleed zijn met de witte gewaden en vanwaar zijn zij gekomen? En ik(Johannes) sprak tot hen: Mijn heer, gij weet het. En hij zeide tot mij: Dezen zijn het, die komen uit de grote verdrukking"*.

Dit vinden wij ook in Openb.5 vers 4: *"En ik weende, omdat niemand waardig was gebleken de boekrol te openen, of die in te zien"*.

Dan krijgt Johannes een onderwijzing: *"En één van de oudsten zeide tot mij: Ween niet, zie, de leeuw uit de stam Juda, de wortel Davids, heeft overwonnen om de boekrol en haar zeven zegels te openen"*.

De oudsten zijn dus leraars en profeten.

Het Lam was nog niet op de voorgrond gekomen, maar zij profeteerden van te voren, en zij wisten het.

Nu gaan wij de andere groep in de Gemeente bezien.

Ook hier op aarde bestaat de Gemeente naar Gods gedachten uit deze twee groepen.

De Gemeente Gods bestaat uit leden met geroepen oudsten.

Elke plaatselijke gemeente heeft oudsten, maar er zijn ook nog oudsten in een interlokale dienst, zoals apostelen en profeten.

Wij hebben dus de groep van de oudsten behandeld, en nu gaan wij de andere groep bezien.

In Openb.4 vers 6-8 lezen wij: *"En voor de troon was als een glazen zee, kristal gelijk. En midden in de troon en rondom de troon waren vier dieren, vol ogen van voren en van achteren"*.

Onze vertaling spreekt van vier "dieren", maar in het Grieks staat het woord "zooa", wat letterlijk "levende wezens" betekent.

Dit kan op dieren, maar ook op mensen betrekking hebben, want beiden zijn levende wezens.

De vertalers hebben hier "dieren" vertaald, omdat zij het niet verstaan hebben.

Wij hebben hier helemaal niet met dieren te maken, al schijnt het wel zo, want wij lezen, dat het eerste dier een leeuw gelijk was.

Het zijn er vier in getal, die wij vinden in de troon en rondom de troon.

Wie zijn nu deze vier levende wezens?

Wij vinden het ook in Openb.5 vers 8, als het Lam de boekrol neemt, dan werpen niet alleen de 24 oudsten zich neer voor het Lam, maar ook de vier wezens. Zij horen dus bij elkaar.

Zoals de 24 oudsten elk een citer en gouden schalen vol reukwerk hadden, zo hadden die levende wezens dit ook, en zijn dus ook priesters en koningen, want zij zingen met de oudsten hetzelfde lied.

Dit lied kan geen engel of een ander schepsel zingen, want een engel kan niet zingen een lied van verlossing door het bloed van het Lam.

Deze vier levende wezens vertegenwoordigen dus ook verlore mensen, en zijn dus de andere groep van de Gemeente.

De Oudsten en de levende wezens werden door Johannes in de hemel gezien direct, nadat de Gemeente opgenomen was, want zij vormen die Gemeente.

Maar later, als de bruiloft van het Lam plaats gevonden heeft, en Jezus met de Gemeente weerkeert op de aarde, vinden wij hen niet meer in de hemel, omdat zij daar dan niet meer zijn (Openb.19 vers 6).

Zijn het dan maar vier gemeenteleden? Nee, evenmin als het maar 24 oudsten zijn.

Wij hebben immers gezien, dat die 24 oudsten een grote schare vormen, waarvan er steeds 24 aanwezig moesten zijn; en deze 4 levende wezens vormen een nog grotere schare.

Het aantal wordt ons niet gezegd, want dat weet God alleen.

Om dit te begrijpen, moeten wij ook weer terug gaan naar Israël.

Wij hebben gezien, hoe de tabernakel een afbeelding is van het hemelse. Alles, wat wij hier vinden, vinden wij in de hemel terug in werkelijkheid. Wij hebben ook gezien, hoe de Levitische priesters in orden werden ingedeeld, want zo wil God de Gemeente hebben.

Maar het Oude Verbondsvolk was een voorafschaduw van het Nieuwtestamentische Verbondsvolk, de Gemeente, die een hemelse roeping en een hemelse erfenis heeft.

Nu bestond het Oude Verbondsvolk niet alleen uit Levieten en priesters, maar er waren nog meer stammen, de twaalf stammen van Israël.

God woonde er in Zijn heilige Tempel en de Levieten en de priesters legerden zich daar precies om heen.

Hier zien wij hetzelfde beeld: de troon in het midden, en rondom de troon de 24 tronen, de Nieuwtestamentische priesters.

In het Oude Verbond legerden zich de twaalf stammen daar omheen, en wel drie stammen aan de Oostkant onder de banier van Juda, dat is de leeuw; drie stammen aan de Zuidkant onder de banier van Ruben, dat is de mens; drie stammen aan de Noordkant onder de banier van Dan, dat is de vliegende arend, en drie stammen aan de Westkant onder de banier van Efraïm, dat is het rund.

Zo heeft God de twaalf stammen ingedeeld in viermaal drie, die samen een vierkant vormden, met aan elke zijde drie stammen onder één banier.

Hier is het een afschaduw van het hemelse plan, want de werkelijkheid is Christus met Zijn Gemeente.

Zo zal straks, als de Gemeente opgenomen is, niet alleen die 24 oudsten daar gekroond op tronen zitten als de Nieuwtestamentische priesterorde, die priesters en koningen zijn voor God, gekocht door het bloed van het Lam, maar de hele Gemeente zal samen gebundeld zijn onder deze vier wezens, zoals de twaalf stammen van Israël samen gebundeld waren onder de vier banieren.

Het zijn dezelfde wezens, die hier genoemd worden: de leeuw, het gelaat van de mens, de vliegende arend en het rund.

Hier komen wij nog nader op terug.

Hebben die oudsten nu een grotere heerlijkheid dan die vier levende wezens?

In het boek Daniël vinden wij die vier levende wezens als vierschaar aangeduid.

In Dan.7 vers 9 en 10 lezen wij: *“Terwijl ik bleef toekijken, werden tronen opgesteld (de troon van God en van de 24 oudsten), en een Oude van dagen (God) zette Zich neder; zijn kleed was wit als sneeuw en zijn hoofdhaar blank als wol; zijn troon bestond uit vuurvlammen; de raderen daarvan uit laaiend vuur; en een stroom van vuur welde op en vloeide voor hem uit; duizend*

maal duizenden dienden hem en tien duizend maal tien duizenden stonden voor hem. De vierschaar zette zich neder en de boeken werden geopend”.

Er is hier sprake van een vierschaar, en waar de oudsten bijzonder de taak krijgen van lering en onderwijzing, hebben de overigen in de Gemeente de taak, om mee te richten, en mede vanuit de troon te regeren.

Wij kunnen niet zeggen, dat de één meer is dan de ander, want ieder heeft zijn eigen opgave in heerlijkheid gekregen.

In de Openbaring vinden wij steeds, als er onderwezen moet worden of iets geopenbaard moet worden, dat het de oudsten zijn.

Zij zijn a.h.w. de raadslieden; maar als er van de troon een bevel uitgaat, uitgevoerd moet worden, dan zijn het altijd de vier levende wezens, die het uitvoeren.

Dit hoeft ons niet te verrassen, want zo moet de Gemeente nu ook functioneren: de oudsten moeten de Gemeente leren en onderwijzen tot dienstbetoon; maar de Gemeente moet dienen.

Vandaag draait men de zaak om, want men zegt, dat de oudsten moeten leren, maar ook dienen, doordat zij alles moeten opknappen, zoals huisbezoek, enz..

Welnee, dat moet de Gemeente doen, want zo zal het ook in de eeuwigheid zijn.

De Gemeentelieden zijn de uitvoerders, degenen die dienen, en de oudsten zijn als raadslieden de leraars en onderwijzers.

Dit is van Godswege, zoals God ieder roept. In Efeze 4 vers 11 lezen wij: *“En Hij(Christus) heeft zowel apostelen als profeten gegeven, zowel evangelisten als herders en leraars(allemaal oudsten), om de heiligen toe te rusten tot dienstbetoon”.*

Het is niet zó, dat de heiligen moeten zeggen aan de oudsten, dat zij dit maar allemaal moeten opknappen.

Dit is de wantoestand, die wij vandaag in de Gemeente zien.

Wij horen in de woordverkondiging wel veel nieuwe dingen, maar het is voor onze verantwoording, wat wij ermee doen.

Daar moeten wij mee gaan dienen, niet als een leraar, want dat heeft God u niet gegeven, maar om het in de praktijk van elke dag te brengen en het zo uit te dragen.

Zo zien wij de oudsten altijd daar, waar onderwezen en geleerd moet worden; maar, waar het werk van de troon uitgaat, zijn de vier levende wezens de uitvoerders daarvan.

Zijn zij dan niet gekroond?

De 24 oudsten zitten op 24 tronen en hebben op hun hoofden kronen, maar de 4 levende wezens hebben de troon tot troon.

Zij zijn in de troon en rondom de troon, dus hebben de troon zelf tot troon. Maar weet u, wat het aller heerlijkst is?

Dat vinden wij in Openb.5 vers 6: *“En ik zag in het midden van de troon en van de vier dieren en te midden der oudsten een Lam staan, als geslacht”.* Het geslachte en opgestane Lam is midden in de troon, midden in de vier levende wezens en midden in de oudsten.

Wat betekent dat? Dat Hij in allen aanwezig is.

Hij is niet alleen het middelpunt van alles, maar Hij is het Leven van de troon, het Leven van de vier levende wezens, en Hij is ook het Leven van die vierentwintig oudsten en dát is de Gemeente.

De Gemeente heeft het Leven van het Lam, en daarom wordt het Lam gezien in het midden van de troon, in het midden van de vier dieren en in het midden van de 24 oudsten.

Daaraan zien wij ook, dat deze allen de Gemeente zijn, want engelen hebben het Leven van het Lam niet.

Zij hebben misschien iets van het Leven van Gods Zoon, maar niet het Leven van het geslachte Lam.

Dit leven is alleen in de troon, dus ook in God Zelf.

Dat Leven is alleen in de vier levende wezens en in de vierentwintig oudsten, want hun leven is Christus geworden.

Is uw leven Christus? Is Hij het middelpunt van uw hart geworden, van uw denken, begeren, verstandsleven en gevoelsleven?

Is Christus alles in u?

Zo moet het zijn, want dat is de Gemeente, waar Christus alles in ons zal zijn.

Paulus zegt: *“Ik leef niet meer, maar Christus leeft in mij”*.

Daarom is Paulus ook bij deze oudsten.

Laten wij ons onderzoeken, opdat Christus als het geslachte Lam ons kan beheersen, en ons leven is in heel ons denken.

Dan kennen wij niet anders, dan Christus alleen, en dat is de Gemeente, die straks uitgebeeld is in de vierentwintig oudsten en in de vierschaar, de vier levende wezens.

Waarom zijn die vier dieren vol van ogen van voren en van achteren?

Het is belangrijk, dat wij dit weten, want dat moet reeds hier bij ons gevonden worden.

En dat betekent, dat wij vol moeten zijn van Zijn Geest.

Zij hebben zelfs zes vleugels en ogen van binnen en rondom.

Het is allemaal symboliek, een Godsspraak. Dit moet nú al zo zijn bij ons, of wij nu een gewoon lid of een oudste zijn, want er is geen onderscheid in de genade; wij zijn allen broeders, allen leven wij uit genade, en allen zijn wij gekocht door het bloed van het Lam; en er is dus geen verschil in rang, maar wel verschil in dienst.

Zoals het oude Israël uit twaalf stammen bestond en met de priesterstam tezamen rondom het heiligdom moest legeren, zo zal ook het Nieuwtestamentische volk bestaan uit deze twee groeperingen: de 24 oudsten en de 4 levende wezens, die tezamen naar het eeuwige raadsplan van God, de heerlijke Gemeente van Christus, vormen.

Misschien zult u zeggen: Is het nu niet gewaagd om de Gemeente te zien uit de schaduwdienst van Israël, zoals de twaalf stammen ook in vieren gelegerd waren rondom de tabernakel.

Ik meen, dat het niet te gewaagd is, maar dat het een duidelijke Godsspraak is; want wij hebben gezien, hoe Mozes de tabernakel moest oprichten en de dienst moest instellen naar het beeld, dat hem in de hemel getoond was.

Wij weten nu ook, dat Jezus Christus, die nu gezeten is in de troon van de majesteit van God in de hemel, de dienst verricht in de ware tabernakel, zoals wij in de brief aan de Hebréeën vinden.

Wij hebben ook gezien, dat, als de Gemeente straks opgenomen is in heerlijkheid, wij daar alle voorwerpen van de tabernakeldienst terugvinden, want dat is Gods tempel, de ware tabernakel, die niet door een mens, maar door God opgericht is.

Jezus verricht dus nu dienst in de ware tabernakel, in het huis van Zijn Vader.

De HERE Jezus heeft dat ook Zelf gezegd: *“Ik ga heen om u plaats te bereiden, opdat ook gij moogt zijn, waar Ik ben”*.

De Gemeente zal daar komen, waar Hij is in het huis van Zijn Vader en in de troon van Zijn Vader, maar dan ook in de dienst, zoals Hij daar als Hogepriester dienst verricht in de ware tabernakel.

En tot deze dienst zijn wij allen geroepen.

Dit moest eigenlijk al genoeg zijn, maar toch vinden wij nog veel meer duidelijke verwijzingen in de Bijbel.

Wij lezen in Ex.25, dat de Heer aan Mozes en Israël opdraagt, hoe zij de ark moesten maken, en op de ark het verzoendeksel met de twee cherubs van de heerlijkheid; want daar zou God Zijn troon hebben.

Vers 19 tot 22 zegt: *“Maak één cherub aan het ene einde en één cherub aan het andere einde; uit één stuk met het verzoendeksel zult gij de cherubs op zijn beide einden maken. De cherubs zullen twee vleugels uitgespreid houden naar boven, met hun vleugels het verzoendeksel bedekkende en hun aangezicht naar elkaar gericht; naar het verzoendeksel zullen de aangezichten van de cherubs gericht zijn. Gij zult het verzoendeksel bovenop de ark leggen en in de ark zult gij de getuigenis leggen, die Ik u geven zal. En Ik zal daar met u samenkomen en van het verzoendeksel af, tussen de beide cherubs op de ark der getuigenis, over alles met u spreken, wat Ik u voor de Israëlieten gebieden zal”*.

Wat zien wij hier?

God zou dus tronen tussen de cherubs in het heilige der heilige boven het verzoendeksel. Dat is Zijn troon.

In deze afschaduwing zien wij, dat Gods troon a.h.w. meteen ook gevormd wordt door gevleugelde wezens, die hier cherubs worden genoemd.

Nu moet U opletten, wat God hier zegt.

Er staat in vers 19: *“Maak één cherub aan het ene einde, en één cherub aan het andere einde; uit één stuk met het verzoendeksel zult gij de cherubs op zijn beide einden maken”*.

Zij mochten dus de cherubs niet afzonderlijk maken, los van het verzoendeksel.

Het verzoendeksel bestond uit een volkomen zuivere plaat van goud.

De ark niet, want dat was hout met goud overkleed, maar het verzoendeksel was van één stuk louter goud.

Uit die klomp goud, waaruit het verzoendeksel gemaakt was, moesten ook deze cherubs geslagen worden. Het was dus smeedwerk, kunstwerk.

Wij zien, dat deze cherubs tevoorschijn gekomen zijn uit de ene klomp goud van het verzoendeksel.

Wat is dat? Op het verzoendeksel moest de hogepriester het bloed besprengen ter verzoening van het volk.

Het is dus de grond van onze verzoening.

Welnu, uit de grondslag van onze verzoening heeft God de verlostenvoorschijn gebracht, die de gevleugelde wezens zijn, die Zijn troon in de eeuwigheid zullen dragen. Het zijn de “zooa”.

Deze cherubs zijn geen engelen.

In de afschaduwing is het maar gewoon een beeld.

Engelen zijn niet voortgekomen uit de verzoening, maar alleen voortgekomen uit de schepping, maar de Gemeente is niet alleen geschapen, maar is voortgekomen uit de verzoening.

Het is de Nieuwe schepping in Christus.

In de schaduwdienst moest het bloed door de hogepriester op het verzoendeksel aangebracht worden, en zo heeft onze Hogepriester, Christus, de verzoening aangebracht door Zijn eigen bloed, door Zijn sterven en opstanding.

Uit dit geweldige verzoeningswerk, dat hier in dit verzoendeksel werd tentoongesteld, komt een Goddelijk kunstwerk tevoorschijn.

Het zijn de verlostenvoorschijn, de Gemeente.

Daarom lezen wij er nog iets bij. In vers 20 lezen wij: *“De cherubs zullen twee vleugels uitgespreid houden naar boven, met hun vleugels het verzoendeksel bedekkende en hun aangezichten naar elkaar gericht; naar het verzoendeksel zullen de aangezichten van de cherubs gericht zijn”*.

Waar zien deze cherubs dus naar uit?

Zij zien naar het bloed, de grondslag van hun verzoening, want dat is alleen hun heerlijkheid.

Wat zien wij nu in Openb.5? Wat vinden wij daar?

Deze vier levende wezens en de vierentwintig oudsten vinden daar, zoals wij vinden in vers 9:

“En zij zongen een nieuw gezang, zeggende: Gij zijt waardig de boekrol te nemen en haar zegels te openen; want Gij zijt geslacht en Gij hebt (hen) voor God gekocht met Uw bloed”.

Alleen door het bloed van het Lam hebben zij deze heerlijkheid.

Zo zien wij ook in de tabernakeldienst van Israël, de voorafschaduwing, hoe de cherubs, uit het verzoendeksel tevoorschijn gekomen zijn.

Dit zijn dus geen engelen, want engelen komen niet uit de verzoening voort, en engelen kunnen niet zingen van de verlossing; het gaat hier om verlostevensen. Wij zien hierin dus weer een duidelijk bewijs.

In de afschaduwing zijn het er maar twee, maar in werkelijkheid is het een grote schare, die onder vier banieren samengevoegd zijn.

Er is echter nog meer. Als God de eerste mens geschapen heeft, met welk doel heeft Hij hem dan geschapen?

Dit vinden wij in Gen.1 vers 26: *“Laat Ons mensen maken naar ons beeld, als onze gelijkenis, opdat zij heersen over de vissen der zee en over het gevogelte des hemels en over het vee en over de gehele aarde en over al het kruipende gedierte, dat op de aarde kruipt”*.

Dan zegt God nog eens in vers 28: *“En God zegende hen en God zei tot hen: Weest*

vruchtbaar en wordt talrijk, vervult de aarde en onderwerpt haar, heerst over de vissen der zee, over het gevogelte des hemels en over al het gedierte, dat op de aarde kruipt”.

God had de mens geschapen, opdat hij zou heersen over de werken van Zijn handen, en dat is dus de schepping.

Die schare van verlost en vinden wij in Openb.4 onder het beeld van de vier levende wezens, en vier is het getal van de schepping door de hele Schrift heen.

Als wij dus deze schare van verlost, van verheerlijkte heiligen, in en om de troon vinden, samengebundeld onder die vier banieren, wil dat zeggen, dat zij nu vanuit Gods troon over de hele schepping zullen gaan heersen en regeren.

Dan zien wij dus, dat de oorspronkelijke opgave en het oorspronkelijke doel, dat God met de mens had, hier in deze verlost zijn vervulling gaat krijgen.

De eerste Adam en zijn nageslacht zijn hier nooit toe gekomen, want zij zijn gevallen, maar de Nieuwe Adam, Christus, met Zijn nakomelingen, de Gemeente, zullen heersen over heel de schepping en God zegt tegen Adam: *“Heers over al de soorten dieren”*.

Nu zien wij, dat de leeuw het beeld is van de heerschappij over de wilde dieren, het rund is het koningschap over de tamme dieren, de adelaar het koningschap over de vliegende dieren.

En de mens?

Wij zien dus, dat Gods plan zijn vervulling gaat krijgen.

Hij had Adam geschapen, opdat hij zou gaan heersen over de werken van Zijn handen, de schepping; maar de mens is er niet toe gekomen.

En de mens van vandaag?

Wat is het geweldige en tevens ontzettende van de moderne wereld en de moderne wetenschap?

Zij willen heersen over heel de schepping, maar zonder God.

Alle geheimen van de schepping willen zij a.h.w. aan God ontfutselen, en zij willen er over gaan regeren, en heersen, maar buiten God en door de geest van de boze.

Daarom bestormen zij de hemel, willen zij de maan veroveren en de planeten, ja, elk terrein van de wetenschap; maar Die in de hemel woont, zal lachen!

God laat in deze tijd toe, dat de wetenschap zo ver gaat komen, en dit is het teken, dat het einde nabij is.

Het zal voor de mens, die het zonder God doet, tot een ontzettende catastrofe worden; maar voor de verlost, dat verachte volkje, waar men om lacht en spot met hun geloof in het bloed van het Lam, zullen straks in de troon van God zitten en vandaar uit heersen over heel de schepping. Dat is geen sprookje, maar de Godsgedachte, het plan van God.

Wat heeft God gedaan, toen Adam in zonde viel, en dus niet meer kon heersen over de schepping, maar een slaaf geworden was van satan?

Toen heeft God een plaatsvervanger gegeven.

In Gen.3 lezen wij van de zondeval van de mens.

God troonde toen in het paradijs, in de hof van Eden, want daar kwam God met de mens samen, daar sprak God met Adam en daar was dus Zijn troon.

Maar God moest na de zondeval hem echter uit het paradijs zetten.

En in vers 22 lezen wij: *“En de HERE God zei: Zie, de mens is geworden als Onzer één door de kennis van goed en kwaad; nu dan, laat hij zijn hand niet uitstrekken en ook van de boom des levens nemen en eten, zodat hij in eeuwigheid zou leven. Toen zond de HERE hem weg uit de hof van Eden om de aardbodem te bewerken, waaruit hij genomen was. En Hij verdreef de mens en Hij stelde ten oosten van de hof van Eden de cherubs met een flikkerend zwaard”*.

Vanaf het begin van Adam was de mens bestemd om over de schepping te heersen onder de leiding van God; maar toen de mens in zonden viel, moest de regering over de schepping zolang plaatsvervangend doorgaan, want God kon al die tijd de schepping niet zonder Godsregering zetten?

Die schepping moest bewaard en onderhouden worden.

Toen heeft God in plaats van de mens, een cherub aangesteld.

Nu is de troon van God in dit ogenblik omringd door cherubs, zoals Ezechiël en Jesaja dat zagen.

Zij zien levende wezens met dezelfde gezichten van leeuw, rund, mens en van een vliegende arend.

Dit vinden wij in Ez.1 en 12. Daar zijn het cherubs, want vanaf de zondeval van Adam tot op dit moment is er nog geen verlost mens, die deze plaats weer kon innemen, en moeten nog altijd deze engelenvorsten dat doen.

Ja, er is er Een, die reeds in de troon zit, en dat is Christus, niet enkel als Gods Zoon, maar als de nieuwe Adam, de nieuwe mens: Zodra Jezus uit de doden opstond, en dit niet als Zoon van God(want dat is Hij eeuwig en als Zoon van God kon Hij ook niet sterven), maar als Menszoon.

Toen Hij uit de doden opstond als de Eersteling uit de doden en de Eersteling van het nieuwe mensengeslacht, waarvan Hij nu het Hoofd is, zei Hij: *“Mij is gegeven alle macht in de hemel en op aarde”*.

Hij is de nieuwe Adam en meteen noemt Hij de gelovigen broeders.

Voor die tijd noemde Hij hen vrienden.

Door Zijn dood en opstanding zijn wij in Hem mede gestorven, en opgewekt, en komen wij nu uit Hem voort.

Het is de nieuwe Adam met Zijn nakomelingen, de Gemeente.

Nu is Christus reeds in de troon, en die cherubs daar zijn Hem onderdanig; maar het doel is, dat straks de schare van verlostten, die gekocht zijn door het bloed en voortgekomen uit het Wonderbare verlossingswerk, tezamen die plaats gaan innemen tot eer van God.

Zo zal God Zijn plan verwezenlijken.

Cherub is een Hebreeuws woord, dat wat moeilijk te vertalen is, omdat het een veelzijdige betekenis heeft, maar het betekent vooral: “bedekken”, in de zin van bewaren, beschermen, behoeden.

Zo was het ook in de schaduwdienst bij Israël.

God legerde in hun midden in de aardse tabernakel, tussen deze cherubs der heerlijkheid, en Israël legerde zich daar omheen onder de vier banieren, die hun bescherming waren van Godswege.

Het was het beschermen, het behoeden, het bewaren, zodat deze legerscharen van Israël niet te verslaan waren voor de vijand, omdat God hen bedekte.

Het was de bedekking van Gods troon uit over de oude schepping, of beter gezegd, het oude verbondsvolk.

Wij zien het ook, als het volk onder die banieren moest optrekken tegen de vijandelijke legermacht; dan ging de leeuw van Juda voorop, daarop de volgende banier, en daar tussenin de ark met al het gerei van de tabernakel, waarna als laatste volgden de twee overige banieren.

Dit is het beeld van de bewarende, de behoedende, de beschermende en bedekkende almacht van God over de schepping.

God zegt tegen Adam: *“onderwerpt haar en bewaakt haar”*.

Dit zal zijn heerlijke vervulling krijgen als de gemeente haar plaats zal innemen, waarvoor zij bestemd is.

Hoe groot en heerlijk zijn deze dingen, als wij daar een ogenblik bij stilstaan.

Wij gaan terug naar Openb.4 en lezen vanaf vers 6B: *“En midden in de troon waren vier dieren”*.

Zij zijn midden in de troon. Wat wil dat zeggen? Dat zij één geheel met de troon vormen, dus overall waar zij zijn, is de troon van God gevestigd.

Letterlijk staat er, dat zij op de troon zijn; zij zijn dus één geheel met die troon, en waar zij zijn, is ook de troon van God, één in Zijn heerlijkheid!

Zien wij niet het Woord vervuld, dat de apostel Petrus moet neerschrijven in 1 Petr.5 vers 10: *“Doch de God van alle genade, die u(gemeente) in Christus geroepen heeft tot Zijn eeuwige heerlijkheid”*.

Wie is de heerlijkheid van die troon?

Hij, die erop zit.

Het gaat niet om de vorm van die troon zelf, en of het een mooie troon is, maar de heerlijkheid van die troon is zo groot door degene, die erop troont.

En nu komt de Gemeente ook in die troon en krijgt deel aan de heerlijkheid van God, zoals Petrus zegt.

O, wij weten niet waartoe wij geroepen zijn, want dan zouden wij ons veel meer zonder voorbehoud toewijden aan God en aan Christus en ons niet meer zo laten aftrekken door de dwaasheid van deze wereld!

Zij zijn niet alleen op de troon, maar ook rondom de troon.

Wat wil dat zeggen?

Dat zij volledig ter vervoeging van die troon staan.

God kan volledig over hen beschikken om Zijn raadsbesluiten direct uit te voeren, om door hen Zijn schepping te bewaren, te bewaken en tot heerlijkheid te brengen.

Op de troon delen zij Zijn heerlijkheid, en voor de troon staan zij klaar om te dienen.

Daar is de Gemeente voor geroepen.

Wij zijn dus geroepen, tot koningen en priesters, erfgenamen van God.

Wat hebben slechts weinigen daar inzicht in, want wij horen er ook nooit iets over in kerken en kringen.

Men spreekt daar hoofdzakelijk over allerlei andere dingen, o.a. over geestesgaven, zoals tongentaal en profetie, die straks allen afgedaan zullen hebben, maar de heerlijkheid van de Gemeente is eeuwig.

Dan moeten wij daar ook voor klaar gemaakt worden.

Het wordt ons uit genade geschonken, maar wij moeten nu bereid zijn, en zeggen, dat wij nu al ter beschikking van Hem moeten staan, en zeggen: "*Heer neem mij*". Wij moeten nú in Zijn wegen wandelen.

Begrijpt u het nu?

De Gemeente moet bereid zijn om Hem hier volledig te dienen.

Het is hier maar erg klein en gering, maar Jezus zegt: "*Wie getrouw is over het kleine, zal Ik over grote dingen zetten*".

Gaat u nu begrijpen, wat die grote dingen zijn?

Wie hier niet getrouw is in het kleine, kan ook het grote niet ontvangen.

Nú moeten wij getrouw zijn in het kleine, dat God ons toevertrouwt, b.v. in ons huisgezin; man en vrouw tegenover elkaar en tegenover de kinderen, opdat er orde en tucht heerst en alles gaat, zoals God het wil; en ook om de werkplaats, fabriek of kantoor trouw zijn, of waar wij ook gesteld zijn.

Toen de Heer mij riep om in Zijn werk uit te gaan, dacht ik, dat Hij mij direct weg zou zenden als zendeling of iets dergelijks; maar de Heer zei tot mij, dat ik rustig radiotoestellen moest repareren, en andere instrumenten schoonmaken, en dat zó moest doen, dat ieder over het werk tevreden zou zijn.

Ik heb weleens tranen gehuild en gezegd: "Heer, moet ik nu hier zitten van 's morgens tot 's avonds"?

"Ja", zei de Heer, "dat moet je doen, want je moet getrouw zijn in wat Ik je zeg: oude piano's schoonmaken, zodat er geen stof en mot meer in zit, en als je dat goed doet, komt wel een tijd, dat Ik je iets anders kan toevertrouwen, maar eerst moet je dit leren".

En dat is de praktijk!

WORDT VERVOLGD.